

2020-ieji. Nepamirštami metai. Kaip toli jie atrodė. Ir kaip skirtingai juos įsivaizdavome. Bet šiandien galime džiaugtis: vienas etapas baigtas – gauname magistro studijų baigimo diplomus.

Kurso vardu pirmiausia tariau didelį AČIŪ mūsų *Alma Mater*. Už suteiktas mokslo žinias, už įtvirtintas gyvenimo vertybes. Ir už šią galimybę – švęsti ir džiaugtis šia diena visiems kartu. Tai mums reiškia labai daug.

O kas išvis tie mes?! Jauni nepatyrę daktariukai? Amžini studentai? Ar paprasčiausiai be „5 min“ daktarai? Manau, tiksliausias apibūdinimas būtų – labai didelė šeima. O kaip ir kiekvienoje šeimoje nutinka visko. Ir džiaugsmingų akimirkų, bendrų pergalių, ir nesutarimų, ne visada malonių ginčų. Tačiau kiekviena situacija skirtingų žmonių akimis atrodo kitaip. Tai priklauso nuo turimų žinių, nuo įgytos gyvenimiškos patirties. Anot kinų patarlės: „kad suprastumėte savo tėvų meilę, visų pirma patys turite užauginti vaikus“. Šiuo atveju, kas tie vaikai ir kas tie tėvai, manau, puikiai suprantate.

Šiandien tokią svarbią ir iškilmingą dieną savo didelę šeimą kviečiu pasidžiaugti bendrai nueitu keliu. Mėgstu sakyti, kad iš kiekvieno gyvenimo etapo reikia pasiimti tik tai, kas svarbiausia. Todėl skirkime šią dieną dėkingumui. Už mums perduotas žinias ir patirtis, už įgytus draugus ir kolegas. Imuosi iniciatyvos ir kurso vardu noriu padėkoti gerbiamaui Rektoriui, brangiam Dekanui, mieliems prodekanams ir dėstytojams. Padėkų niekada nebūna per daug, todėl AČIŪ tariau ir Jums, mieli kurso draugai. Tik dirbdami išvien sugebėjome pasiekti tai, kuo galime džiaugtis šiandien.

Suprantu, kad po penkerių ar šešerių metų mūsų kelias ims šakotis į daug skirtingų kelių, atsiras įvairių pasirinkimų. O galbūt jau šiandien kai kas įsivaizduojate save dėstytojų pozicijoje? Nenuvykite šios svajonės. Tapkite ne tik smalsūs, veržlūs, žingeidūs savo sričių specialistai, bet ir dosniai savo žiniomis besidalijantys kolegos ir mokytojai, kokie mums buvo mūsų dėstytojai.

Būkime atviri pasauliui. Cituojant Indijos ministrės pirmininkės Indiros Gandi žodžius: „Jei laikai suspaudęs kumštį, negali paspausti rankos“. O rankų per gyvenimą teks paspausti daug. Galbūt ne dabar, siaučiant virusui, bet, tikiu, jau visai greitai grįšime prie įprastų bendravimo formų. Tikiu, kad ateinančiame etape mes gebėsime pritaikyti išmoktas žinias praktikoje, bet kartu ir labai viliuosi, jog ištikus sunkumams galėsime tikėtis vyresnių kolegų pagalbos ir patarimų.

Visiems linkiu jaukios ir gražios šventės!
Simonas Utkus